

Verslag vergadering raadzaal hoorzitting d.d. 6 februari 2018

Hoorzitting

Aanwezig:

Commissieleden: mevrouw Den Broeder en de heer Erckens

Voorzitter: mevrouw Korsten

Griffie: de heer Golsteijn (secretaris)

Verder aanwezig: de heer De Laat en mevrouw Essers (Buurtplatform Argus)

Opening 15.05 uur

Nadat de voorzitter de vergadering heeft geopend, stelt zij iedereen voor. De heer De Laat geeft vervolgens – voordat inhoudelijk op de zaak wordt ingegaan - aan dat er een aantal zaken van huishoudelijke aard zijn die we nog eens zouden willen bespreken. Er zijn volgens hem weinig tot geen extra dingen die we nog zouden moeten toelichten naast alles wat er al op papier staat.

De heer De Laat geeft aan dat ze het afgelopen halfjaar een heel bijzondere route hebben doorlopen, hetgeen gepaard ging met verscheidene bezwaren en (hoorzittingen). Hij heeft in een eerder traject geen kopie van de geluidsopname ontvangen en vraagt aan de commissie of hij het gesprek mag opnemen. De commissie geeft aan geen bezwaar te hebben. De secretaris van de commissie geeft aan dat ook hij opnames t.b.v. de verslaglegging maakt.

De heer De Laat: Ik heb net gesproken over het bezwaar tegen de flexibele subsidie. Het college heeft besloten dat wij alsnog flexibele subsidie krijgen, onder de voorwaarde dat er een gebouw komt. Dat maakt het eigenlijk ook erg ingewikkeld. Op 20 september 2017 zagen wij aankomen dat we misschien wel leuke ideeën hebben, maar geen gebouw. Aangezien er in 2009 door de raad beslist is dat we een vaste locatie zouden krijgen, vonden wij het buitengewoon vreemd dat er een beslissing komt dat wij alleen onder de opschortende voorwaarde dat we een gebouw zouden hebben, subsidie zouden krijgen. Het wordt nog ingewikkelder als u in de uitnodiging al bij voorbaat schrijft dat ook deze procedure langer kan gaan duren dan de termijn van zes weken die er eigenlijk voor staat. Want dat betekent dat wij straks geen huisvesting zouden kunnen hebben, hoewel er in 2009 door de raad beslist is dat wij die wel zouden mogen krijgen. Dat wij uiteindelijk, zes maanden nadat het collegebesluit is genomen over de flexibele subsidie ..., niet weten of wij dan huisvesting hebben. Dat betekent dat wij geen subsidie krijgen en dat onze buurt 10.000 euro misloopt om de activiteiten uit te voeren die eerder wel zijn goedgekeurd.

Gezien het feit dat wij al op 20 september 2017 een verzoek aan de raad om ambtelijke ondersteuning hebben ingediend om dit burgerinitiatief op de agenda van de raad te krijgen, vragen wij om toch zo snel mogelijk tot actie over te gaan, welke actie dan ook.

De voorzitter: Ik heb dat verzoek gehoord. We gaan er ons niet inhoudelijk mee bemoeien. Daarvoor ken ik de casus niet eens goed genoeg. We gaan na afloop van deze zitting meteen bespreken hoe wij de zaak inschatten en wat het advies zou kunnen zijn et cetera. Desalniettemin heb ik begrepen dat we in ieder geval koersen op 27 februari 2018. Dus dat is eind februari. Eerder is er gewoon geen mogelijkheid. Maar het kan ook zijn dat het 13 maart 2018 gaat worden, gewoon in verband met agendavoorbereiding en de planning. Daarna houdt het even op, want dan is de raadsperiode voorbij. Dus ik kan u alleen maar zeggen dat ik u geen beloftes kan doen.

De heer De Laat: Het staat nu in de notulen dat er een loop zit in het geheel, want de gemeente heeft een voorwaarde gesteld dat wij huisvesting zouden krijgen. Nu gaat dat heel lang duren, omdat het al moeilijk is om een beslissing te nemen om erover te praten. Oké, dat staat in de notulen. We kijken later wat dat betekent.

Een derde zaak van huishoudelijke aard staat niet in de aanvullende stukken. We kregen de aanvullende stukken van u. Dat zijn de stukken die bij dit bezwaar horen. Daar staat in een verhaal van de raadsgriffie dat het nog maar de vraag is of het presidium gemandateerd is om een burgervoorstel dat niet voldoet aan de criteria, af te wijzen. Vervolgens gaat het presidium daar in zijn antwoord helemaal niet op in. We gaan ervan uit, aangezien we hier een hoorzitting hebben, dat ons bezwaar ontvankelijk is en dat er dus een besluit is. Het is dan heel vreemd om hier te lezen dat het onduidelijk is of het presidium wel gemandateerd was om dat besluit te nemen. Alleen, dat is misschien niet aan ons.

De voorzitter: Nee, het is een zuiver juridische kwestie waar we ons hier in de hoorzitting ook niet over gaan bekreunen, omdat ons verzekerd is, nu wij het bezwaar in deze setting horen (u bent nu ten volle in positie om uw bezwaar toe te lichten en om te beargumenteren waarom we het advies alsnog zouden moeten wijzigen) ... Als wij dan advies aan de raad hebben uitgebracht, dat kan positief of negatief zijn, en de raad een besluit neemt, dan is daarna de zaak juridisch helemaal in orde. Wij hebben besloten om deze commissie op deze manier in te richten.

De heer De Laat: Prima. Dan nog twee kleine dingen over de aanvullende stukken. Ten eerste zit er een stuk van ons bij, waarin wij antwoord krijgen op ons bezwaarschrift tegen de voorlopige gunning en het verzoek om niet te gunnen. Dat zijn twee stukken die bij de aanvullende stukken zitten. Daarin staat dat het college heeft besloten, ergens midden januari, Bogaardenstraat 40 te verkopen. Vandaag hebben wij de openbare collegebesluiten gekregen. Daaruit blijkt dat het op 30 januari besloten is. Dat is interessant: wat klopt nu? Nou goed, even om duidelijk te zijn, qua stukken.

Een andere zaak wat speelt, we hebben afgelopen week een mailtje gekregen van mevrouw Goossens van de raadsgriffie. Daarin schrijft zij: Nou Maria, treedt het liefst zelf rechtstreeks in contact met de heer Buijtsels, de gemeentesecretaris, over de vragen die jullie hebben om de gronden waarom hij wenst geen ambtelijke ondersteuning te verlenen. Dat verbaast ons zeer, omdat in jullie reglement van orde duidelijk staat dat ambtelijke ondersteuning gevraagd moet worden via de griffie. Dus de heer Buijtsels heeft met ons helemaal niets van doen. Hij heeft met ons niets van doen. Dat staat in het reglement van orde. Het is dus heel vreemd dat de raadsgriffie zelf, die toch zeer goed op de hoogte moet zijn van het reglement van orde, na drie maanden inmiddels, nog steeds niet komt met een antwoord. Dat waren de zaken die wij nog wilden aanvullen op alles wat er in de tussentijd gestuurd is.

De voorzitter: Goed, dit alles gezegd zijnde en genoteerd zijnde en onthouden ... Als ik met een open vraag mag beginnen? Het verzoek is afgewezen en de vraag is: welk argument in de afwijzing stuit bij u op bezwaren en vormt de aanleiding voor het feit dat u bezwaar heeft gemaakt? Kunt u dat nog eens toelichten?

Mevrouw Essers: We hebben dat samen besproken en beschreven. Kunt u de vraag nog even herhalen?

De voorzitter: Welk argument heeft jullie nou zo weinig overtuigd ... bij welk argument dachten jullie: dat is niet terecht, daar gaan we bezwaar tegen maken?

De heer De Laat: Ik denk dat we de situatie vanaf het begin moeten uitleggen. Dat is heel gemakkelijk. Als wij op 20 september 2017, netjes volgens het reglement van orde, een verzoek doen voor ambtelijke ondersteuning en wij vervolgens een bericht krijgen: jullie voorstel is niet wat ... ja, ik weet niet eens ... de strekking van het verhaal. In elk geval: het antwoord klopte niet bij de vraag. Daarna hebben we een gesprek gehad met Danny (Jutten) die ons ging uitleggen als een soort schoolmeester hoe de regelgeving in elkaar zat. Toen hebben wij gezegd: met alle respect, maar op jullie internetsite, het zit ook bij de aanvullende stukken, staat nog steeds hoe het niet meer kan. Tot op de dag van vandaag. We hebben toen gezegd: het is buitengewoon vreemd dat op jullie website een voorbeeld staat hoe je via een burgerinitiatief de komst van een speeltuin kunt bespreken. Dat staat nog steeds als voorbeeld op de website, tot op de dag van vandaag. Als je verdergaat, ga je steeds meer vragen stellen: wat gebeurt hier nu eigenlijk? Wij stellen eigenlijk een heel simpele vraag met honderd handtekeningen van mensen uit de buurt. Het is niet één (handtekening).

De voorzitter: Dat gaat over het oorspronkelijke verzoek. Dat was een simpele vraag.

De heer De Laat: Het verzoek is ingediend precies volgens de manier zoals jullie dat op de website hebben gezet. Dat is echter anders dan waar nu het reglement van orde in voorziet. Dan zou ik, als ik raadsgriffie was, de hand in eigen boezem steken en zeggen: dat is niet zo handig van ons; we moeten in dit geval maar eens kijken hoe we dit samen kunnen oplossen. Maar dat was niet in het geval. Dan ga je natuurlijk heel snel denken: waarom is dat eigenlijk zo lastig? En laten we nou net in die tijd te maken krijgen met een afwijzing van het college om de huurovereenkomst niet meer door te laten gaan enzovoort, enzovoort, enzovoort. Wij vinden dat vreemd. We hebben in eerste instantie ook te horen gekregen, dat is ook een interessante zaak, het gaat over de precieze volgorde wat er gebeurde ... Toen kregen we argumenten van: dat wat jullie willen, heeft niets te maken met de bevoegdheden van de raad; het gaat hier om een specifieke case. Dat is heel interessant, maar ik ken geen algemene

cases zonder specifieke cases. En ook andersom bestaat er niet. Alleen, het is inderdaad zo dat we natuurlijk moeten kijken naar de beleidsvorming en het gaat om de controle van het college. Nou, prima. Dus toen hebben wij nogmaals gevraagd om ambtelijke ondersteuning. Daar is toen op geantwoord: dat krijgen jullie niet; het is misschien wel overbodig om te zeggen, want dat staat ook in de stukken. Toen hebben we vervolgens in een mail te horen gekregen dat we het wel zouden krijgen. De ambtelijke ondersteuning zou van de griffie komen. Later bleek dat dat weer niet het geval was en dat we wel alles zelf moesten doen, inclusief het zoeken naar alle beleidsstukken die ermee te maken hebben. Dat hebben we allemaal gedaan en vervolgens kwam er niets meer, behalve de afwijzing met de reden: het is niet concreet genoeg. Dat is heel interessant, echt buitengewoon interessant.

De voorzitter: Maar dat staat wel in de lijst van criteria, die voor de beoordeling van zo'n voorstel wordt gehanteerd.

De heer De Laat: Goed, dan gaan we even naar het bezwaar kijken. Daar staat helemaal niets over criteria bij het indienen van een voorstel. Daar wordt gesproken over criteria bij het verzoek. Er zijn wat kleine nuances die in het reglement van orde, naar mijn idee, helemaal niet kloppen. Want er zijn woorden door elkaar gehaald. Dat is niet helemaal handig.

Mevrouw Den Broeder?: Even een verduidelijkende vraag. U begon het verhaal met: we hadden een simpel verzoek met honderd handtekeningen. Even checken of ik het goede heb, het verzoek van 17 november bedoelt u?

De heer De Laat: Nee, nee.

Mevrouw Den Broeder: Nog ouder?

De voorzitter: Dat is het oorspronkelijke verzoek.

De heer De Laat: Vroeger waren er voorbedrukte papieren, die stonden op internet, die moest je met de hand invullen en vervolgens was je klaar. Dat heeft niets te maken met een raadsvoorstel. Het nieuwe reglement van orde voorziet in een raadsvoorstel, een voorstel in de vorm, het format van een raadsvoorstel.

Mevrouw Den Broeder: Dus dat is het herstel naar aanleiding van ... oké. Dat was als het ware de tweede poging.

De heer De Laat: Kijk, het was zo, de honderd handtekeningen waren al onderweg toen wij de ambtelijke ondersteuning hebben aangevraagd. Logisch, omdat je natuurlijk wil dat de buurtbewoners het eindvoorstel onder ogen krijgen en daar ook hun handtekening onder kunnen zetten. Toen kregen we die ondersteuning niet, maar we kregen wel op- en aanmerkingen. Daar zijn we mee aan het werk gegaan. Jammer genoeg, alleen aan het werk.

Mevrouw Den Broeder: Ja, het is me niet duidelijk. We moeten dus niet naar deze kijken, maar naar een eerdere.

De heer De Laat: Geen probleem. Er is een oorspronkelijke versie.

De voorzitter: Goed, ik heb het antwoord op mijn vraag gehoord: waar richt zich het bezwaar tegen. Dat is voornamelijk tegen de procedure, het niet hebben van ambtelijke ondersteuning.

De heer De Laat: Nou, nee, kijk, dat vind ik altijd heel moeilijk. Daarom heb ik ook gevraagd om deze geluidsband. Een samenvatting van iets bestaat niet. We zijn op dit moment honderden uren bezig geweest om mensen iets uit te leggen waar wij voor onze buurt die uren ergens anders voor hadden willen gebruiken. Nu willen we graag de hele precisie zien ..., dat kost allemaal veel tijd voor iedereen om eens goed te kijken ..., want hier staat heel gemakkelijk bezwaargronden ... Hier worden woorden door elkaar gehaald: verzoek tot, waaraan? Verzoek tot op de agenda zetten, burgervoorstelcriteria, criteria aan het verzoek ... Dat moeten we wel allemaal uit elkaar houden. Voor zover wij kunnen zien, betekent het dat de burgers samen met de raadsgriffie een verzoek indienen. Dat is wat ons betreft niet gebeurd. Wij hebben ingediend wat er gevraagd is, maar er is nooit een terugkoppeling geweest van de griffie: was het goed, was het niet goed, gaan we het indienen, doen we het samen? Er is geen samen.

Dat staat simpelweg in het reglement van orde: samen met. Dat staat hier ook op papier. Vervolgens gaat het erom dat de toetsing niet plaatsvindt op het burgervoorstel maar op het verzoek; volgens de tekst van het reglement van orde. Maar ja, als er nooit een verzoek is gekomen van de raadsgriffie, dan is dat wel vreemd. Ik heb wel een mailtje gekregen waarin staat: we gaan jullie papieren doorsturen naar de raad. Ik vind dat wij daaruit mogen concluderen dat de raadsgriffie er volledig achter staat en dat het verzoek volledig is, zoals het zou moeten zijn. We dachten, oké, prima, we doen het samen, want het is een vorm van instemming.

De heer Erckens: Voorzitter, mag ik daar vragen over stellen? Onder de bezwaargronden, bij Participatie, staat onder het vierde streepje: "daartoe had de griffie naar mening van de indiener na aanlevering van het burgervoorstel ... op 20 november ... het initiatief moeten nemen." Dat is mij niet helemaal duidelijk.

De heer De Laat: Dat is precies wat ik net probeerde uit te leggen. Er staat: bovendien is concreetheid geen onderdeel van de criteria zoals gesteld aan het burgervoorstel, maar conform artikel 55 RvO, een vereiste aan het verzoek dat in samenwerking met de griffie wordt geformuleerd. Dus we hebben dat raadsvoorstel ingediend; we hebben daar ons werk aan gedaan. De griffie neemt dat vervolgens in en moet dan samen met ons, dat staat ook zo in het reglement van orde, een verzoek indienen bij het presidium. Wat ze gedaan hebben, is ons geschreven: wij gaan jullie documenten (ik denk dat dat de letterlijke tekst is) doorgeven aan het presidium. Prima, dat betekent een soort van instemming: zoals het nu is, is het goed; dit is een goed verzoek. Dan verbaast het ons zeer dat er vervolgens wordt teruggekomen op concreetheid. Ik heb zelfs, als ik in details treed, gehoord dat niet het presidium van mening was dat er sprake was van te weinig concreetheid, maar de raadsgriffie. Dan wordt het helemaal een moeilijk verhaal, want dan had de raadsgriffie dat in eerste instantie aan ons moeten vertellen en niet eerst naar het presidium moeten rennen. Dat is wat ons mondeling verteld is. Waarbij overigens unaniem tot de conclusie werd gekomen dat het niet genoeg concreet was.

Mevrouw Den Broeder: Dus u zegt, voor zover het al zo is dat ons voorstel niet concreet genoeg is, komt dat doordat u niet genoeg ondersteuning hebt gekregen?

De heer De Laat: Sowieso, want dat geldt al vanaf dag nummer één. Natuurlijk, vanaf dag nummer één vragen wij: waarom krijgen wij geen ondersteuning?

Mevrouw Den Broeder: Maar het krijgen van geen ondersteuning is een belangrijk element in jullie gevoel van: hier moeten we bezwaar tegen maken.

De heer De Laat: Ik kreeg letterlijk van de raadsgriffie te horen dat het voor raadsleden heel moeilijk is om tot een concreet raadsvoorstel te komen en dat daar altijd ambtelijke ondersteuning bij nodig is. Het is ook heel moeilijk om de beleidsdocumenten erbij te zoeken om de beslispunten op een goede manier concreet te maken. Dus als het voor u als raadsleden al lastig is dan is het voor ons als burgers nog veel lastiger. Wij hebben helemaal geen ambtelijke ondersteuning.

De heer Erckens: In de stukken zie je iedere keer 'de hulp van de griffie met het format'. Het format is voor ons ook de mogelijkheid om het volgens algemene richtlijnen op papier te zetten. Daar zijn jullie toch voldoende mee geholpen, met het format, door de griffie, heb ik begrepen?

De heer De Laat: Dat is een interessante vraag: wat betekent helpen met een format? Het format, ik heb dat toegestuurd gekregen, is een leeg vel papier met informatie over welke koppen boven welke hoofdstukken moeten staan. Als dat hulp is? Het is een standaard stuk papier. Vervolgens heeft de griffie ons oorspronkelijke voorstel in dat format gebracht. De griffie heeft geen woord veranderd, maar slechts gezegd: dat gedeelte past wel bij Beslissingen, dat gedeelte bij Samenvatting en dat gedeelte past wel bij dat. Nou ja, het is een vorm van ondersteuning, maar omdat nu voldoende te noemen. Ik verwacht dat u als raadsleden, dat als u materiaal aanlevert en dat dat op die manier verwerkt wordt door de raadsgriffie en de ambtenarij, dat u daar niet blij mee zult zijn. Maar goed, ik kan niet ontkennen dat het een vorm van ondersteuning is. Kijk, dat maakt het ons principieel erg lastig. Wij zijn vrijwilligers. Wij willen onze tijd besteden aan werk voor de buurt. Waarom heeft de gemeente geen uur beschikbaar?

De voorzitter: Ja, is het ook zo dat de griffie u niet geadviseerd heeft om ook andere routes om dit voorstel in de raadscyclus te bespreken, die te onderzoeken en misschien die weg te bewandelen?

De heer De Laat: Natuurlijk zijn wij daarover geadviseerd. Alleen, ik heb straks al gezegd dat we belerend werden toegesproken. Ik vind dat ook nu zo. Wij hebben ons werk gedaan op de manier zoals op de website is aangegeven. Als dat vervolgens volledig niet blijkt te kloppen en de buurtnetwerken nooit zijn geïnformeerd over veranderingen in het reglement van orde met betrekking tot burgerparticipatie ... die informatie is bij uitstek voor de buurtnetwerken, maar niemand wist daar iets van. Wij worden daar vervolgens mee geconfronteerd in een gesprek. Ik vind het dan heel vreemd dat wij natuurlijk van onze kant gelijk zijn ingegaan op waarom wij niet kiezen voor een informatiemarkt, burgerplatform of stadsronde. In het burgerplatform zijn artikel 48-vragen gesteld, er is zoveel aandacht gevraagd voor deze situatie dat dat niet meer veel zin zou hebben. In het reglement van orde staat dat in een stadsronde bepaalde doelen worden nagestreefd. Wij streven die doelen wel na, maar dat was in het verleden, wij waren al een stap verder: met een burgerinitiatief. Dat hebben we ook zo uitgelegd in een mail. Dat stuit wel een beetje tegen de borst; in de mail hebben we duidelijk uitgelegd waarom we daarvoor gekozen hebben. Het is dan niet fijn om een afwijzing te krijgen van het presidium waarin staat: laat ze maar naar een andere oplossing zoeken. Dat is toch vreemd, of niet?

De heer Erckens: Dat wil dan toch zeggen, even inhakend op de vraag van de voorzitter, dat u niet op de hoogte was van wat een stadsronde kan betekenen voor uw vraagstelling? Waarom vraag ik dat? Ik geef gelijk het antwoord: in een stadsronde mogen alle aanwezigen, en dat is niet toegestaan bij een informatieronde, vragen stellen, zoals u namens het buurtplatform. Dat is daarvoor het podium. Was u daar niet van op de hoogte of hebt u daar bewust niet voor gekozen?

De heer De Laat: Maar wij zitten al jaren hier bij elke raadsvergadering. Waarom zouden wij hiervan niet op de hoogte zijn. Natuurlijk zijn wij daarvan op de hoogte. We waren er echter niet van op de hoogte dat het reglement van orde veranderd was.

De voorzitter: U zegt dus dat dat ook niet door de griffie bij het eerste gesprek goed uiteen is gezet?

De heer De Laat: Natuurlijk is dat goed uiteengezet. Alleen, de griffie komt van, ik chargeer nu een beetje: u burgertje, dit zijn uw mogelijkheden. Dit terwijl de griffie natuurlijk eerst op de eigen website had moet kijken wat de mogelijkheden zijn. Want wij hebben precies gedaan dat wat er aan voorlichting op de website staat. Dat staat er nu, vandaag de dag, nog op.

Commissie: De griffie erkende dat dat er niet goed op stond, dat daarvoor het initiatief niet bedoeld was.

De heer De Laat: Kijk, wij hebben van onze kant direct antwoord gegeven waarom wij niet gekozen hebben voor de andere middelen. Wij doen gewoon ons werk. Het valt ons dan op dat er vier maanden later nog steeds hetzelfde op de website staat. We hebben allebei een taak en die taak had de griffie in die tussentijd toch wel voor elkaar kunnen hebben?

De voorzitter: De gemeenteraad heeft een reglement van orde vastgesteld. Dat is een bevoegdheid van de gemeenteraad. De griffie zegt dat tegen u. U zegt dan: ja, dat hebben jullie nog niet gepubliceerd. Dat kan, dat heb ik niet gecheckt. Dan kiest u er vervolgens toch voor om de route die op de website staat, te volgen. Waarom hebt u dat gedaan?

De heer De Laat: Nee, wacht even, dat is een verkeerde volgorde, wat u zegt. In eerste instantie hebben wij een burgerinitiatief ingediend en gevraagd om ambtelijke ondersteuning volgens de wijze die op de website staat. In een gesprek zegt vervolgens de griffie: het kan zo wel op de website staan, maar dat is een fout; sorry; dat en dat is de procedure. Waarop wij geantwoord hebben: ook dan zijn wij tot dezelfde conclusie gekomen: wij willen een burgerinitiatief indienen!

De voorzitter: Goed, dat was mij even niet duidelijk. Ik dacht dat u even suggereerde dat u op het verkeerde been werd gezet. Dat is niet zo.

Mevrouw Essers: Vervolgens hebben ook wij ambtelijke ondersteuning gevraagd. De gemeentesecretaris deed daarop de buitengewoon bijzondere opmerking dat hij bang was dat de loyaliteit van de ambtenaren van het college wellicht in het gedrang zou kunnen komen. Op die vraag hebben wij tot op heden nog steeds geen antwoord gekregen.

De voorzitter: Daar zit dus eigenlijk de kern van uw bezwaar. Daar gaat deze hoorzitting over.

De heer De Laat: Nou, ik denk het niet.

De voorzitter: Op welk punt zouden jullie nou eigenlijk tegen ons zeggen: hier vinden we echt dat jullie niet goed bezig zijn geweest?

De heer De Laat: Met alle respect, u maakt een samenvatting. Dit is ons bezwaar. Het zijn drie velletjes papier. Daar staat alles in.

De voorzitter: Ja, maar op welk punt zit nu ... Ik hoor daar veel over ... Ik snap dat die andere dingen ook op papier staan.

De heer De Laat: Ik heb bij het vorige bezwaar ook al in de commissie aangegeven dat wij op geen enkele wijze iets gaan indammen of belangrijker maken als iets anders.

De voorzitter: Ja, dat snap ik. Het is niet de bedoeling van mijn verhaal om dat te suggereren.

De heer De Laat: Dat begrijp ik ook. Ik probeer ook met u te zoeken naar een weg. In de kern van de zaak is het reglement van orde (rvo) veranderd. Het rvo is veranderd met hele mooie woorden over burgerparticipatie, ook in het coalitieakkoord. Als je dat verandert, is het buitengewoon belangrijk om als raad te kijken: hebben we respect voor honderd handtekeningen? Want waar is dat respect voor die honderd handtekeningen? Er staan zinnen in waaruit heel duidelijk blijkt dat de oude vorm, die heel gemakkelijk te hanteren was bij burgerinitiatieven, nog steeds geldt. Het blijkt echter dat dat niet het geval is. Want er gebeuren nu in een keer dingen die het mensen in de praktijk zo moeilijk maken waardoor we opeens op dinsdagmiddag om 15.00 uur in een hoorzitting zitten, op een moment dat we eigenlijk iets anders zouden willen doen. U waarschijnlijk ook.

De voorzitter: Ja, afgezien daarvan - ik zit me niet te vervelen, het is altijd leerzaam. Ik zal er in ieder geval van leren. Dat kan ik u wel beloven. Ik begrijp dat u zegt dat we het hele bezwaarschrift moeten bekijken met al uw gronden van bezwaar. Ik krijg toch het gevoel dat u het, achteraf gezien, niet zo goed vindt dat de raad een ander reglement van orde heeft vastgesteld met daarin een aantal criteria. Het presidium en verder iedereen is gehouden aan die criteria. Die criteria zijn opgesteld om burgerinitiatieven een redelijke kans te geven en om te voorkomen dat mensen met een zeperd naar huis worden gestuurd. Het moet bijvoorbeeld niet iets zijn waar we het de vorige week over gehad hebben, of een maand geleden; het moet wel een bevoegdheid van de raad zijn, enzovoort, enzovoort. Het gaat om een aantal criteria. Die zijn erop gericht om mensen serieus te nemen. Dus als je zo'n voorstel krijgt, dan wordt dat ook langs die meetlat gelegd. Anders kom je als raad nooit in de positie burgers serieus te nemen. Dat maakt voor mij de vraag prangend: waar zit uw belangrijkste bezwaar? Ik begrijp dat dat zit op al deze beslispunten. Ik stel voor om die nog een keer goed na te lopen.

De heer De Laat: Dat is heel fijn, om erover na te denken wat we nu samen aan het doen zijn. Dat vraagt u eigenlijk. Maar ik kan u aangeven dat het eigenlijk veel breder is. Bijvoorbeeld vorige week hebben wij een zienswijze ingediend bij de welstandsnota. Daar hebben wij gewoon geen reactie op gekregen. Helemaal niets. Dan ga je nadenken over de betekenis van het woord burgerparticipatie. Wat betekent dat in de praktijk? Je wordt dan gedwongen om steeds beter te gaan kijken. Dat is eigenlijk doodzonde. Er staan veel zaken op de agenda en om dan maar altijd onderzoek te doen naar het precieze van het precieze van het precieze ... Maar goed, dat is natuurlijk wel de consequentie op het moment dat het heel stroef gaat. Die stroefheid ...

We hebben enkele persoonlijke gesprekken gehad met de raadsgriffie, onder andere na een raadsvergadering. Men gaf toen aan dat het heel moeilijk zou worden, want het heeft niets te maken met een bevoegdheid van de raad. Dat vind ik een heel fijne inhoudelijke discussie. Prima. Maar het is dan helemaal niet fijn om aan het eind te horen dat het over concreetheid gaat. Dan ga je toch nadenken: waar gaat dit eigenlijk over? Is het zoeken naar het gaatje?

De voorzitter: Ik kijk even rond. Ik heb een heleboel vragen gesteld. Hebben jullie nog vragen?

De heer Erckens: Ja, ik heb nog een vraag over de concretisering, over het ja, mitsbeleid. Kunt u dat nog eens uitleggen, want daar snap ik helemaal niets van?

De heer De Laat: Ja, wacht even, ja hier: 'hopende het bovenstaande goed te hebben onderbouwd, dat het richting de burgers van Maastricht gecommuniceerde ja, mitsbeleid in dit concrete geval, waarbij gedachtegoed van buurt en bestuur elkaar wellicht niet geheel overlappen, niet lijkt te zijn uitgevoerd'. Oké, het is heel gemakkelijk. Er is een ja, mitsbeleid. Dat zou eigenlijk moeten betekenen dat een burgerinitiatief, ondersteund met ambtelijke ondersteuning, natuurlijk vanwege de honderd handtekeningen (want daar gaat het om: er zijn honderd mensen die iets graag op de agenda willen) ... dat iedereen erbij gebaat is om eens te kijken: hoe kunnen we dat gaan doen? Ja, mits. We hebben in geen enkele vergadering, met geen enkele mail of telefoontje het idee gekregen, dat het ja, mits was. Het was altijd: liever niet.

Mevrouw Den Broeder: Dat ja, mits slaat dus op het: ja, behandelen van het voorstel, mits ...

De heer De Laat: Ja, dus niet: nee, tenzij. Maar wij hebben altijd het gevoel gehad: het gaat hier om nee, tenzij. In de reclamecampagnes en in de promotie wordt aangegeven: zo zijn we niet meer. Oké, maar als je dat optelt bij de feitelijkheden ... het gaat hier niet om de huurovereenkomst, het gaat hier om een veel breder verhaal. Dit heeft te maken met het VN-verdrag. Het gaat steeds om publiekrechtelijke zaken, waarvan een heel klein gedeelte privaatrechtelijk is, die in een kort geding door de gemeente gewonnen zijn. Gefeliciteerd. Alleen heel het publiekrechtelijke verhaal speelt nog steeds. In een vorige zaak werd ik geconfronteerd met een advocaat van de firma Paulussen. Die wordt zwaar betaald per uur. Wij zijn vrijwilligers en dit soort activiteiten past niet in onze vrijwillige activiteiten. Afgelopen week hebben we de rekening gekregen. De spullen van het buurtplatform zijn zeven maanden lang opgeslagen. Die mochten niet in het beoogde pand om te gaan gebruiken. Terwijl in 2009 al beslist is dat er een pand komt. Er is nu sprake van een rekening vanwege leegstand. Dat kost elke maand 200 euro. Dat moet nu betaald worden uit de reguliere pot van de buurt. Dat betekent: in een leerproces krijgt één partij altijd de roe. Als je iemand laat hardlopen die een heel klein beetje bloedt, heeft hij op een gegeven moment geen bloed meer. Dan houdt het op. Dat is geen fijn gevoel. Het voelt steeds weer als klein duimpje tegen de grote reus. Dat kan toch niet de bedoeling zijn van burgerparticipatie?

De voorzitter: Nee, dat ben ik helemaal met u eens.

Mevrouw Essers: Mag ik wat zeggen naar jou toe? Ik denk wel dat het heel belangrijk is richting communicatie van het sociaal domein ... dat buurtnetwerken geïnformeerd worden over de veranderingen in het reglement van orde. Dat hebben we al zo vaak gezegd. Volgens mij heeft de griffie dat ook in een van de mails gezegd om dat te voorkomen: wij hebben geholpen om te verbeteren: let daarop en daarop, qua formulering en qua begrip.

De voorzitter: Ik heb dat genoteerd. Natuurlijk als dat niet goed gecommuniceerd is of beter gecommuniceerd kan worden, dan moet dat gebeuren.

Mevrouw Essers: Het is totaal niet gecommuniceerd.

De heer Erckens: Dat is een belangrijk leerpunt.

De heer De Laat: Kijk, daarvoor was een stadsronde natuurlijk fantastisch geweest. Dan waren dit soort zaken ook ter sprake gekomen en dan was alles helemaal anders gelopen.

Mevrouw Essers: Zeker nu de verandering eraan komt, de evaluatie et cetera.

Mevrouw Den Broeder: Ik wil nog even terugkomen op het voorstel zoals het op 17 november 2017 is ingediend. De vraag is, het klinkt misschien een beetje vreemd, maar wat denken jullie nu dat je er verder mee komt als we dat stuk in de raad gaan bespreken? Wat levert dat op en wat lost dat op?

De heer De Laat: Dat staat er ook heel mooi in. Volgens het beleid zou er huisvesting moeten zijn en volgens het beleid zouden er ook andere middelen moeten zijn om dat wat iedereen onderschrijft, namelijk buurt en zorg ... een manier waarop het buurtplatform transformeert richting netwerk via zorg ..., om dat te kunnen doen. Iedereen onderschrijft dat. Iedereen zegt: dat moeten we doen. Dat beleid past, over de huisvesting is al lang beslist in 2009. En toch lukt het niet. Een bijkomende problematiek waar we elke keer ook alle raadsleden op gewezen hebben, is dat er in de buurt niet meer veel

accommodaties zijn. Dat was het grote punt. Stel, er zijn nog twintig gebouwen, dan maakt het niet uit. Maar ze zijn er niet meer.

Mevrouw Den Broeder: Begrijp ik goed dat jullie het uiteindelijke voorstel van 17 november 2017 op de raadsagenda willen? Over die kwestie gaat het, hè? Als dat voorstel zo in de raad besproken wordt, wat kan daar dan uitkomen aan concrete punten? Waarmee zouden jullie blij zijn en wat zouden jullie een jammerlijke beslissing vinden?

De heer De Laat: Even kijken naar de beslispunten. Het voorstel is een compleet plan met een aantal elementen, zoals het aanspitsen van het beleid, want daar zijn onduidelijkheden over. Het gaat daarbij bijvoorbeeld over het VN-verdrag. Het zou fijn zijn, als we over accommodaties en over vastgoed praten, dat het duidelijk zou zijn of het over de percelen of over de gebouwen gaat. U zult misschien zeggen dat die zaken voor een burger of een buurtplatform niet direct relevant zijn, omdat je daar geen gebouw mee krijgt. Die zaken zijn echter wel degelijk relevant. Het buurtplatform kijkt al jaren naar het beleid van de gemeente en probeert het zo te maken dat het past voor iedereen. Dus in die zin, ja. Maar bijkomend betekent het wel degelijk ook, gezien de beslissing ooit dat we huisvesting krijgen en dat vervolgens niet gebeurt ... dan is het de bevoegdheid van de raad om eens te kijken: wat doet het college eigenlijk? En waarom? Ook dat element zit erin. Het staat er ook duidelijk.

Mevrouw Den Broeder: Dus het gaat er eigenlijk om dat jullie het onderwerp op de agenda van de raad willen hebben: de huisvesting?

De heer De Laat: Beide, het faciliteren ook, want je hebt niets aan alleen het huis.

Mevrouw Den Broeder: Onder faciliteren versta je dan financiële ondersteuning?

De heer De Laat: We hebben het al aangegeven. De hele financiering van het buurtplatform is een apart verhaal. Het presidium heeft ook gezegd dat het gaat om aparte beleidsterreinen. Dat is heel interessant. Vanuit een ambtenaar gezien, gaat het om aparte beleidsterreinen. Maar voor de burger komt het op hetzelfde neer. Daarom hebben wij ze ook in de beslispunten duidelijk uit elkaar gehaald. Niemand zegt ook dat het in één vergadering op één agenda moet. Dat had gekund in een verzoek (in samenwerking met de raadsgriffie) aan het presidium. Dan had het wellicht beter gepast bij de verantwoordelijkheden van de verschillende wethouders en de ambtenarij. Maar vanuit de burger gezien heb je niets aan een gebouw zonder dat je weet of je volgend jaar middelen krijgt om het te gebruiken. Kijk, en dan is er ook wat er nu gebeurt, dat wil ik nog even zeggen ... op het moment dat het ingediend werd, was ons verzoek voor flexibele financiering (wat een belangrijk element is voor buurtplatforms) afgewezen. Ondertussen is ons bezwaar gegrond verklaard en is het toegewezen. Dat maakt natuurlijk een verschil. Blijft natuurlijk dat allerlei andere buurten (33) een probleem hebben met de financiering. Dus in die zin is het wel degelijk een belangrijk punt.

Mevrouw Essers: En ook hoe ze moeten weten hoe ze bezwaar ...: hoe begin je daar mee, waar kun je ondersteuning krijgen. Bij het merendeel van de afwijzingen maakt bijna niemand bezwaar, onder andere vanwege het gehanteerde vocabulaire, de woordkeuze, de mogelijkheid van hoorzittingen et cetera. Dat zou veel eenvoudiger moeten. Nu wordt er iedere keer weer geschermd ... Nu krijg je een voorstel waarbij tenders worden ingezet alsof de buurtnetwerken daarmee meer geld zouden kunnen genereren. Bij de laatste toezeggingen is bij het binnenhalen van de tenders door geen buurtnetwerk een tender binnengehaald.

Ik hoor jou nog vragen, de eerste keer bij de transformatie van buurtplatforms naar buurtnetwerken, jij zat naast mij ... ja, oké, dan krijgt men minder subsidie. Hoe krijgt men dan nog meer voor die buurtactiviteiten? Toen werd met die tenders geschermd. Toen zei jij: oh, dan kunnen ze toch nog op die manier aan geld komen. Dat is ondertussen ook allemaal veranderd.

De heer De Laat: De praktijk is anders. Dat is interessant.

De voorzitter: Goed, we hebben het allemaal gehoord. We gaan daar in ons advies niet verder op in, maar het is belangrijk om gezegd te hebben.

Mevrouw Den Broeder: Voorzitter, nog een punt, een formaliteit. Je begint dat verzoek om de zaak te agenderen met het gaat om het faciliteren van het buurtinitiatief 6211, social club enzovoorts. Waar is dat buurtinitiatief gebleven?

De heer De Laat: Dat initiatief heeft ooit subsidie gekregen. Maar die subsidie is ingetrokken. Dat is opgenomen in de bijlage.

Mevrouw Den Broeder: Bij dit verzoek, van 17 november 2017?

De heer De Laat: Ik denk dat dat is opgenomen in een bijlage bij dat verzoek maar dat weet ik niet zeker. Als u dat wil hebben, is dat geen enkel probleem.

De voorzitter: Goed, de vragen zijn gesteld. Ik kijk even naar de overkant. Zijn er nog vragen of opmerkingen?

De heer De Laat: Ja, ik heb nog een vraag. Ik meen dat heel oprecht. Het lijkt erop alsof we oorlog aan het voeren zijn. Wat ons betreft hangt er de afgelopen tijd een ander sfeertje. We kijken ernaar en denken, nou: eigenlijk zien we dit als een heel mooie precieze vorm van burgerparticipatie. Als je de puntjes op de i gaat zetten, gaan dingen schuren. Eigenlijk wordt dat formeel ook overal onderschreven: we moeten dat kunnen en zus en zo. En nu gebeurt het, dan blijkt het toch minder gemakkelijk te zijn en minder bij de mensen te passen als we zouden hopen misschien. Ik wil alleen maar zeggen dat wij ons uiterste best doen om het netjes te doen, om alles aan te kaarten op een manier dat iedereen er iets mee kan, constructief en niet afbrekend. We hopen eigenlijk dat meer mensen er ook op die manier naar gaan kijken. Want het is geen persoonlijke aanval, op niemand. Als raadsleden ons aangeven dat we ver buiten bepaalde integriteitcodes gaan, dan willen dat we dat heel graag weten. Want dat is absoluut niet de bedoeling. Van de andere kant, als je zoveel uren bezig bent, zou het ook voor raadsleden een signaal moeten zijn om heel simpel te vragen of er iets niet klopt. Zeker niet als het coalitieakkoord Wij Maastricht heet. Dat is toch 'wij'. Dat wil ik gezegd hebben.

De voorzitter: Laat ik zeggen, we zitten hier als drie oprechte luisteraars. We zullen ons zo meteen zorgvuldig over de materie buigen en een advies uitbrengen aan de raad. We zullen natuurlijk ook onze lessen uit deze ene casus trekken. De geest van waaruit je praat, is ook de geest van waaruit de raad wil praten. Het is natuurlijk de vraag of we bruggetjes kunnen vinden waarmee we ons allebei senang kunnen voelen en waarin de raad zijn rol kan hebben. Dat bedoel ik in de letterlijke zin. Je moet als raad positie kunnen hebben om iets te bespreken. Anders wordt er wel geluid gemaakt maar niets effectief gedaan. Dat is ook iets waar wij vanuit de waardigheid vanuit die rol op willen letten. In die geest gesproken, denk ik dat we bruggetjes kunnen vinden.

Bedankt voor jullie komst en jullie - er vrijwillig ingestoken - uren. Ik heb niet vooraf gezegd hoelang we hiervoor uitgetrokken hebben, maar drie kwartier is een keurige periode. De voorzitter geeft aan dat ze er vanuit gaat dat de opnames voor intern gebruik zijn, en niet via social media e.d. worden gedeeld.

Sluiting 15.50 uur.

Maastricht, 6 februari 2018

De heer Golsteijn
Secretaris

Mevrouw Korsten
Voorzitter